

Na DAMU se dostal až na čtvrtý pokus, zahrál si v řadě zahraničních filmů a nějaký čas byl slavnější ve Španělsku než u nás.

S dvaapadesátiletým pražským rodákem jsme si povídali u skleničky vína v jednom z jihomoravských sklípků, kam jezdí několikrát do roka.

Miroslav Táborský

Díky vašemu nezaměnitelnému vzhledu si vás všimli i zahraniční filmaři. Za roli překladatele ve španělském filmu *Dívka tvých snů* jste získal v roce 1999

Goyovu cenu v kategorii Objev roku. Měl zisk nejvyššího španělského ocenění pro herce vliv na vaši kariéru?

Já vždycky rád říkám, že se moje kariéra od začátku pohybovala na mírně, ale pomalu vzestupné dráze. Úspěch ve Španělsku byl sice výrazný, především po mediální stránce, ale pro moji kariéru to nějaký zásadnější význam nemělo. Nestalo se, že bych od té chvíle přehraboval scénáře na stole a vybíral si, to ne.

Vy musíte mít buldočí povahu. Na DAMU jste se dostal až napočtvrté a mezitím jste vystudoval fyziku na pedagogické fakultě v Hradci Králové. Chtěl jste být hercem od malička?

Od malička ne. Ten sen přicházel někdy počínaje patnáctým či šestnáctým rokem věku, kdy už jsem hrál amatérské divadlo. Když člověk dostane zpětnou vazbu, že se

Když se ochladí, dám si raději červe

mu to daří, že je v dané chvíli dobrý, získává motivaci dělat to dál. Navíc je to velmi hezká práce, takže mi stálo za to se o to pokoušet. Nelituju toho.

Máte výraznou mimiku a filmaři si vás vybírají spíše do záporných rolí. Máte radši role kladné, či záporné?

Já hraju rád zajímavé role. A takové můžou být kladné i záporné. Pan profesor Spáčil, což byl úžasný pedagog na divadelní fakultě, mi kdysi předpověděl, že můj čas přijde ve čtyřiceti. Tehdy jsem se obával, jestli to není pozdě, a on mi vysvětlil, že budu v divadle hrát to, čemu se říká charakterní obor. Nesouvisí to s tím, že by ty postavy byly charakterní. Jde o komplikované, výrazné figury, pro které nastává optimální věk někdy v těch čtyřiceti. V divadle jsem je sice nakonec začal hrát už v devětatdvaceti, ale film potřebuje věk autentičtější. Takže to litalo takovým způsobem, že jsem si ve čtyři-

ceti letech zahrál současně Fausta i Čuřila. Na Fausta bylo skoro brzy, na Čuřila už dost pozdě.

Jakým jste byl Čuřilem vy, když jste chodil do školy?

Devítiletku si vůbec nepamatuju. Víím jen, že jsem se vůbec neučil, nepotřeboval jsem to, prošel jsem jako nůž máslem. Na gymplu už jsem prolézal s trojkami, protože mě už tehdy začalo bavit divadlo a na školu jsem neměl tolik času.

Když se vrátíte k vašim záporným rolím, měl jste někdy nějakou, kdy jste si řekl: to jsem fakt hnusák?

Byla to role Žabáka ve Zdivočelé zemi. Byla o to hnusnější, že ji Jiří Stránský napsal podle skutečného bachaře. Takže příběh, kdy se ten bachař vozí po jednom vězni, je skutečný. A já jsem věděl, že v době, kdy jsem ji točil, ten bachař ještě žil, zatímco vězeň, co se po něm vozil, už ne. A musím říct, že mi z toho nebylo úplně příjemně.

A jak vám bylo, když jste se v té roli viděl v televizi?

Já se na sebe nerad dívám. Ono je to asi tím, že se člověk zná ze zrcadla, což je obraz převrácený, takže na kameře vypadá trochu jinak, než si myslí, že vypadá. Já to mám bohužel vždycky spojené s tím, že když na svůj film koukám, tak ho zároveň hodnotím. Nedokážu se na něco, v čem hraju, podívat jako na normální film.

Náš rozhovor vzniká ve sklípku ve Višňovém na Znojensku, kde se nachází i Adámkovo vinařství, váš „konkurent“ ve filmech Bobule a 2Bobule, v nichž jste ztvárnil vinaře-chemika Kozderku. Dokonce jste tu letos i sám sbíral hrozny. Co se vám vybaví, když se řekne jižní Morava?

Vybaví se mi bezva lidí, pár výborných kamarádů a dobré víno. A úplně jiná krajina, než jakou znám z Čech. Je to krajina nesmírně podepsaná lidskou rukou. Na vinohradech a sadech, kde jsou v řádcích jabloně, meruňky nebo broskve, je vidět, jak je ta krajina velice obdělána. V Čechách je to jiné, tam to vypadá divočeji, je tam víc polí, je to víc orované, je to úplně jiné. A především se mi opravdu vybaví víno, které je na obrovském vzestupu a světovým a cizím vínům tak konkuruje, že jsem po nich přestal šilhat.

Soutěž!

VYHRAJTE S 2BOBULEMI VÍKENDOVÝ POBYT V PENZIONU BOBULE A 3x SADU VÍN Z ADÁMKOVA VINAŘSTVÍ

Abyste si letní poetickou komedii 2Bobule mohli vychutnat nejen na televizních obrazovkách, ale také na vlastní kůži na místech, kde film vznikal, připravili jsme pro vás společně s Adámkovým vinařstvím (www.adamkovovinarstvi.cz), penzionem Bobule (www.penzion-bobule.cz)

a Vinnou galerií v Brně (www.vinnagalerie.cz) soutěž o víkendový pobyt pro dvě osoby, který zahrnuje návštěvu filmového Adámkova vinařství ve Višňovém na Znojensku, řízenou degustaci a ubytování v penzionu Bobule. Pro další tři z vás máme přichystanou sadu vín z produkce Adámkova vinařství. Pokud chcete jednu z cen získat, stačí znát odpověď na naši otázku a mít štěstí při losování.

Odpořevď pošlete na korespondenčním lístku na adresu TV star, Přátelství 986, 104 24 Praha 10, nebo e-mailem (tvstar@astrostat.cz) do 16. listopadu.

ADÁMKOVO
VINAŘSTVÍ

OTÁZKA: Jak vzniká slámové víno, kolem kterého se točí 2Bobule?

- A** sušením hroznů na slámě
- B** přidavkem slámového extraktu
- C** přidavkem cukru

Začal jste moravské víno preferovat až díky Bobulím?

Začalo to už před Bobulemi, ale Bobule to hodně podpořily. Současně s Bobulemi jsem točil v rámci 3 plus 1 s Mirkem Donutilem jednu vinařskou povídku v Horních Věstonicích a tehdy jsem se vrátil na jižní Moravu po dlouhých letech – kdysi jsem točil ve Valticích Svatbu upírů. A od natáčení s Mirkem a práce na Bobulích sem jezdím pravidelně.

Máte raději červené, nebo bílé víno?

Spíš bílé, ale je to trochu sezonní. Když se ochladí a je větší zima, dám si raději červené.

Vy jste si nejen Moravu, ale celé Česko v posledních týdnech projel pracovně – díky novému dokumentárnímu cyklu, který bude mapovat památky UNESCO na našem území.

Cyklus bude mít třináct dílů, což je trochu šalamounské, protože máme na seznamu kulturního a přírodního dědictví UNESCO zapsaných dvanáct míst. Jeden díl má ale pouze osmadvacet minut a Prahu není možné do toho času dostat. I u mnoha jiných míst to bylo těžké. Třeba Český Krumlov, Lednicko-valtický areál, to jsou místa s takovým rozsahem památek, že nacpat je do osmadvaceti minut představuje velké vybírání. Jde o cyklus, na kterém pracují velmi šikovní filmaři s poměrně dost náročnou a moderní filmařskou technikou, spousta míst je také snímána pomocí leteckých záběrů, což je úžasné. Třeba Santiniho kostel svatého Jana Nepomuckého ve Žďáru – jeho hvězdicový půdorys je při pohledu shora najednou ještě něco víc. Stejně tak Krumlov. Když se ukáže, jak je posazený do kruhového otáčení Vltavy, je to nádhra. Dělalji se dvě verze – s průvodcem v obraze, kterým jsem já, a pak verze mezinárodní bez průvodce. Tvůrci přesto doufají, že si i cizinci vyberou tu verzi s průvodcem a že si mě nadabují, protože je to takové živější. Jednotlivá místa představuju, chodím jimi, popisuju je, říkám, co je na nich tak unikátního a proč jsou v seznamu UNESCO. Nedávno jsme točili v Litomyšli, ke konci podzimu přijde na řadu ještě brněnská vila Tugendhat, protože se teď rekonstruuje. Celé by to mělo být natočené hezky, za pěkného počasí a světla, aby to bylo turisticky lákavé. I pro zahraniční diváky a turisty. Mělo by se to vysílat někdy na jaře.

